

Z OBSAHU	Dobro rodiny je dobrem Církve. Homilie Benedikta XVI.	04
	Afghánská oběť. Proč se nás týká válka v Afghánistánu	06
	Být solí světa, nebo umělým sladidlem	08
	Svatost přítomnosti. Uvedení do eucharistické adorace	11

TRADICE OTCŮ

Z traktátu „Proti bludným naukám“ od svatého Ireneje (kolem 130–200)

Sláva Boží je oživující: a tak ti, kdo vidí Boha, dostávají život. Nepochopitelný, Nepostižitelný a Neviditelný se dává od lidí spatřit, postihnout a pochopit, aby dal život všem, kdo ho přijímají a vidí. Bez života nelze totiž existovat a život jako takový spočívá v účasti na Bohu; mít účast na Bohu znamená Boha vidět a zakoušet jeho dobrotu.

Takže lidé budou hledět na Boha, aby žili, tímto patřením se stali nesmrtelnými a přiblížili se k Bohu. Již dříve jsem mluvil o tom, že proroci v obrazech ukázali, že Bůh se dá spatřit těm, kdo jsou nositeli jeho Ducha a bez ustání očekávají jeho příchod.

Jaký je Bůh, jak veliký je ten, jenž všechno ve všem působí, to nemůže nikdo z těch, které stvořil, ani nahlédnout, ani vypovědět. Přesto však není neznámý, protože veškerenstvo poznává skrze jeho Slovo, že je jeden Bůh Otec, že všechno je v jeho moci a všem dává bytí, jak stojí v evangeliu: *Boha nikdy nikdo neviděl, jen jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, a ten o něm podal zprávu. [...]*

A proto se Boží Slovo stalo rozdělovatelem Otcovy milosti k užítku všech lidí. Pro lidi tak mnoho vykonalo, když jim ukázalo Boha a přivedlo člověka k Bohu. Zachovalo přitom sice Otcovu neviditelnost, aby snad člověk někdy Boha neznevážil a vždycky měl před sebou svůj cíl, ale z druhé strany lidem mnoha způsoby Boha ukazovalo jako viditelného, aby člověk od Boha zcela neodpadl a nepřestal být: Neboť slávou Boží je živý člověk a životem člověka je patření na Boha. Jestliže totiž už přirozené poznání Boha dává všemu živému na zemi život, tím spíše se zjevením Otce skrze Slovo dostává života těm, kdo vidí Boha.



Foto: www.kandle.ie

Boží Tělo

Není to *contradictio in adiecto*? Vždyť Bůh je duch (Jan 4).

Mnohé filozofie i duchovní proudy uznávají Boha za Toho, kdo „učinil svět a všechno, co je v něm“ (Sk 17). Jediné křesťanství vyznává Boha jako Toho, kdo do světa vstoupil tělesně coby jeden z lidí. Vtělení druhé božské Osoby je pilířem duchovního života křesťanů: jsme navěky lidmi, osobami, jejichž podstatu tvoří tělo a duše. Člověk byl určen k tomu, aby byl – právě jako duchovně tělesný – posvěcen, pozdvižen a spojen s Bohem. Lidství každého je ve své individualitě a originálnosti Bohem chtěnou věčnou hodnotou, jejíž plnost „předvedl“ Ježíš.

Stávat se v plnosti člověkem je křesťanská cesta. A jakým člověkem má křesťan být? Jakýmkoli. Takovým, jakým byl „už v lůně matky utkán“ (Žl 138), tzn. ja-

kým si ho Bůh přál, dotaženým ve svých možnostech a ve své jedinečnosti. Neexistuje „formát“. Existuje Člověk Ježíš. Ten, který se samozřejmostí dodržoval mojíšské desatero ve službě nejvyšší pravdy, který učil, pomáhal i vytýkal věren této pravdě. A který za každého člověka položil život.

Zde se dotýkáme centra tajemství Božího Těla, které vytrysklo z ujištění „jsem s vámi“ (Mt 28). Vtělení je pro křesťana natolik konstitutivní, že je pro něj Bůh uskutečňuje denně ve svátostech. Když se v Církvi, tajemném Kristově těle, udělují svátosti, uděluje je Kristus. Tělesným způsobem. A On sám je tělesně přítomen: k oslavě lásky až do krajnosti, k Boží chvále, k nasycení
Dokončení na str. 2 dole

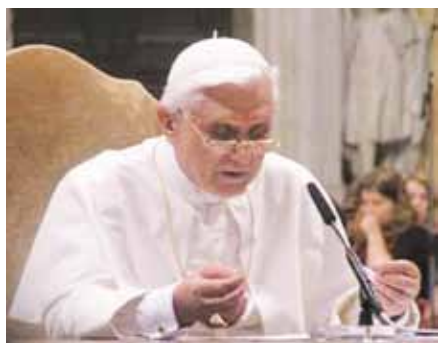


Foto: laikosorg.wordpress.com

Indický arcibiskup navržen na Nobelovu cenu míru

Indická církev silně podporuje kandidaturu Msgr. Thomase Menampampila, SDB, arcibiskupa Guwahati, na Nobelovu cenu míru: „Bylo by to legitimní uznání věrnosti a oddanosti, s níž už více než 25 let usiluje o mír a soulad,“ řekl agentuře *Fides* Fr. Joseph Babu Karakombil, mluvčí indické biskupské konference. „Arcibiskup Menampampil již po celá desetiletí neúnavně usiluje o mír, usmíření a stabilitu v severovýchodní Indii, v oblasti, která se vyznačuje soustavnými teritoriálními konflikty a etnickými střety. Jeho práci uznávají místní náboženští i civilní představitelé, ale je znám a oceňován rovněž po celé Indii a v celé Asii. Mír a usmíření ve jménu evangelia je poslání, kterému zasvětil celý svůj život. To je důvod, proč indiští biskupské rozhodně podporují jeho kandidaturu na Nobelovu cenu míru,“ vysvětluje Fr. Karakombil.

Fides

Dokončení ze str. 1

duše člověka, ke společenství. V reálné eucharistické přítomnosti s Ním můžeme „hovořit jako s přítelem, o kterém víme, že nás miluje“ (svatá Terezie z Avily); můžeme v ní tiše setrvávat – prostě být „při tom“. Můžeme se touto přítomností nechat pronikat, přetvářet, zbožšťovat, aniž by naše lidství bylo božstvím pohlceno (chalcedonský koncil).

*Terezie Eisnerová OP
Rozjímavé sestry sv. Dominika*

Benedikt XVI.: Dnes je třeba ukazovat krásu a rozumnost víry

V pondělí 13. června zahájil Benedikt XVI. v lateránské bazilice symposium římské diecéze za účasti místních biskupů, kněží a pastoračních asistentů a katechetů. Tématem letošního symposia byla křesťanská iniciace: *Radost ze zrození k víře v římské církvi*.

„Vybavuje se mi, že jsem právě v této bazilice při jedné přednášce během římské synody citoval slova, která mi napsal v jednom stručném dopise Hans Urs von Balthasar: ‚Víru nelze předpokládat, nýbrž předkládat.‘ Právě tak tomu je. Víra se ve světě neuchová sama od sebe, nesdílí se automaticky v srdci člověka, ale musí být neustále hlášána. A zvěst víry, aby byla účinná, musí vycházet ze srdce, které věří, doufá a miluje, ze srdce, které se klaní Kristu a věří v moc Ducha Svatého!“

Benedikt XVI. podotkl, že dnes je třeba ukazovat krásu a rozumnost víry, což vyžaduje od každého pokřtěného, aby šířil evangelium v důvěřivém úsilí, neseném jistotou, že v srdci člověka stále působí milost Boží. Především se to týká rodičů: „Všichni tatínkové a maminky jsou povoláni spolupracovat s Bohem při předávání nedocenitelného daru života, ale také umožnit poznat Toho, který je Životem. ... Již od malička potřebují děti Boha a jsou schopny vnímat Jeho velikost; dovedou ocenit hodnotu modlitby, rozhovoru s tímto Bohem včetně náboženských obřadů a stejně tak i rozeznat rozdíl mezi dobrem a zlem.“

Benedikt XVI. pak aplikoval známý citát svatého Cypriána *Nikdo nemůže mít Boha Otcem, není-li jeho matkou Církev* na praktickou rovinu výchovy dětí v pozdějším věku: „Křesťanské společenství odevždy doprovázelo formaci dětí a mládeže a pomáhalo jim nejenom rozumem chápat pravdy víry, ale také žít zkušenost modlitby, charity a bratrství. Slovu víry hrozí, že oněmí, pokud nenachází společenství, které ho uvádí do praxe a činí ho živým a přitažlivým.“

V závěru své přednášky Benedikt XVI. poukázal na potřebu výchovy ke ztišení a niternosti, aby modlitba pomáhala nalézat Pravdu, která přebývá v našem srdci; povzbudil katechety k věrnosti víře Církve a zároveň ke katechetické tvořivosti a doporučil užívání *Katechismu katolické církve*.

Ra Vat

Násilí na křesťanech v Iráku nebere konce

Poslední květnový den byl po dvou předchozích pokusech o únos zavražděn otec čtyř dětí Arakan Jacob a tři týdny předtím jiný mladý křesťan, jehož rodina nebyla s to zaplatit vyděračům požadovaných 100 tisíc dolarů. Iráčtí křesťané už přestávají doufat v možnost pokojné budoucnosti – konstatuje v rozhovoru pro nadaci Pomoc trpící církvi chaldejský arcibiskup Bashar Warda z Erbilu v iráckém Kurdistánu.

Od roku 2002 zahynulo násilnou smrtí více než 570 křesťanů. Dva iráčtí biskupové a 17 kněží bylo mezi lety 2006 a 2010 zajato a mučeno únosci – jeden z biskupů, čtyři kněží a tři podjáhní byli zavražděni. V posledních měsících se zhoršily také vyhlídky těch, kdo pomýšlejí na emigraci do některé ze sousedních zemí. Turecko není státem nakloněným křesťanům a Sýrie se zmítá v nepokojích. Podle arcibiskupa Wardy za posledních třicet let klesl počet křesťanů v Iráku z 1,4 milionu na zhruba 150 tisíc.

Ra Vat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Turecko: Křesťanský právník zvolen do parlamentu

Syrský křesťan, právník Erol Dora, byl ve volbách 12. června zvolen do tureckého parlamentu a podle zdrojů agentury *Fides* řekl, že se „stane hlasem křesťanské komunity v Turecku, stejně jako různých etnik žijících v jihovýchodním regionu“. Dora byl v jihovýchodním regionu zvolen jako nezávislý kandidát za „Blok práce, demokracie a svobody“, který je podporován kurdskou „Stranou míru a demokracie“ (BDP). Dora zdůraznil, že jeho zvolení představuje pro jeho zemi krok vpřed, protože „v předchozích letech se na menšinové komunity žijící v Turecku nahlíželo jako na cizince“.

Jak řekl agentuře *Fides* P. Lorenzo Pieretto OP, zástupce apoštolského vikariátu v Istanbulu, „zvolení Dory je dobrým znamením pro zemi. Dora je známý tím, že jako právník často hájí křesťany v městských radách, ale křesťan v národním parlamentu nebyl už několik desetiletí.“ K otázce náboženských menšin P. Pieretto říká: „Vláda AKP, která vyhrála volby, dala v minulosti dobrá znamení otevřenosti, která bude, doufejme, pokračovat a zvětšovat se: základní věcí je uznání právního statusu náboženských komunit.“ Proto, pokračuje P. Pieretto, „pokud se Turecko připojí k Evropské unii, což je projekt silně podporovaný současnou vládou, mělo by to být provázeno uznáním církví jako neziskových organizací majících právní subjektivitu.“ Dnešní Turecko potřebuje „rozšířit pojetí náboženské svobody, která se nemůže omezit jen na svobodu bohoslužby“.

Fides

Pro dobrotu za mříže

I projevy solidarity a křesťanské lásky mohou vést do kriminálu. To se přihodilo třem mužům, kteří pomáhali sedmdesáti lidem trpícím leprou ve státě Karnataka v jihozápadní Indii. Katolický laik Henry Baptist Reuben jako každý rok uspořádal ve svém domě den pro pomoc malomocným, během něhož spolu se svou rodinou rozdával oděvy, jídlo a další předměty první potřeby. Krátce po poledni do domu vniklo asi dvacet aktivistů a obvinili Reubena a jeho rodinu z nucených konverzí. Bez jakékoli možnosti obhajoby zavolali hinduističtí radikálové policii, která odvedla hostitele i dva další muže s obviněním proti paragrafu o „zraňování náboženských citů“ indického trestního zákoníku. Nepomohlo prý ani ujišťování přítomných, že jde o pravidelnou akci, při které se jim dostává pomoci.

Jak referuje agentura *AsiaNews*, předseda Globální rady indických křesťanů Sajan K. George se už odvolal k Národní komisi pro lidská práva s požadavkem okamžitého osvobození uvězněných mužů. Křesťanská komunita ve státě Karnataka je častým cílem útoků hinduistických ultranacionalistů, zejména od chvíle, kdy jejich strana, Bharatiya Jantha Party, v roce 2008 vyhrála volby.

RaVat

Zločin (jídlo pro bezdomovce) a trest

Rada londýnského Westminsteru zvažuje, že prohlásí rozdávání jídla bezdomovcům na ulici za ilegální. Také Společnost svatého Vincence z Pauly působící na Floridě upozorňuje, že v tomto státě je už dnes ilegální dávat jídlo bezdomovcům ve veřejných parcích. Pro tento trestný čin byly ve floridském Orlando zatčeny tři osoby; dávaly totiž jídlo více než 25 osobám – konkrétně čtyřiceti. Skupina nebyla rozehnána, policie počkala, až se lidé najedí. Zatčené osoby patří k organizaci „Jídlo, ne bomby“, která na stejném místě poskytuje jídlo bezdomovcům ve stanovenou dobu už řadu let. Pro jejich trestný čin platí trest 60 dnů ve vězení, nebo pokuta 500 dolarů nebo obojí.

Server *Independent Catholic News* tento počín městských správ komentuje: „Hladov jsem byl, a dali jste mi jísti – tak bacha, ať vás nezabásnou!“

Independent Catholic News

SLOVO KNĚZE

V poslední době přibývá různých iniciativ, které se zabývají významem, hodnotou a ochranou lidského embrya a lidské zygoty. K této důležité otázce vyšly u nás nedávno dvě knihy. Předně vynikající dílo univerzitních profesorů Roberta George a Christophera Tollefse *Embryo – Obrana lidského života*. Pak argumentačně velmi zdařilé dílo výzkumného pracovníka Randy Alcorna – *Proč chránit nenarozený život*. Na překladu třetí monografie *Je zygota lidskou osobou?* od francouzského kněze, lékaře a filosofa Pascala Ide se v současnosti pracuje.

Ke stejnému tématu proběhla koncem května v Praze mezinárodní konference *Lidské embryo: mezi vědou, filosofií a etikou*. Významní čeští a italští odborníci svými příspěvky směřovali k vyplnění bílých míst v lidském poznání. Z různých stran dospívali ke shodnému závěru: lidské embryo není nesourodým shlukem buněk či potenciálním člověkem. Naopak již od první oplozené buňky (zygoty) jde o lidský organismus nového jedince. Jinými slovy již v okamžiku početí je zde aktuálně přítomen člověk v prvním stadiu svého rozvoje. Toto vědecké zjištění má dalekosáhlé důsledky v našem postoji k lidským embryím a zygotám i v přístupu celé lidské společnosti.

Díky tomu, že již víme, odkdy je člověk člověkem, máme i povinnost od té chvíle s ním jako s člověkem jednat. To mimo jiné znamená respektovat a chránit jeho nezczitelné právo na život. Dnes se tedy již nikdo nemůže vymlouvat, že to není jasné. Právníkům a zákonodárcům nepřísluší stanovovat moment výskytu nového člověka. I oni jsou vázáni přijmout výsledky vědeckého poznání a vyvodit z nich odpovídající legislativní změny. Především jde o to, opět zaručit přirozené právo na život všem lidem – zvláště těm, kterým je dnes upíráno.

fr. Pavel Maria OP



fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

DOBRO RODINY JE DOBREM CÍRKVE

Homilie Benedikta XVI. na Národním setkání katolických rodin v Záhřebu

Začátkem června navštívil Svatý otec Benedikt XVI. Chorvatsko u příležitosti Národního dne chorvatských katolických rodin. Při mši svaté na záhřebském hipodromu promluvil o významu rodiny pro Církev a dnešní svět. Zkrácenou verzi homilie přinášíme.

Drazí bratři a sestry, velmi rád jsem přijal pozvání od biskupů Chorvatska k návštěvě vaší země u příležitosti prvního národního setkání katolických rodin. Chtěl bych nejprve vyjádřit své hluboké uznání za pozornost a péči věnovanou rodině nejenom proto, že tato základní lidská skutečnost ve vaší zemi, stejně jako jinde, musí dnes čelit těžkostem a hrozbám, a potřebuje tudíž být evangelizována a podporována, ale také proto, že křesťanské rodiny jsou rozhodujícím zdrojem výchovy k víře, budování Círky jakožto společenství a jejího misijního působení v nejrůznějších životních situacích. Znam velkorysost a rozhodnost, s níž vy, drazí pastýři, sloužíte Pánu a Církvi. Vaše každodenní úsilí při formaci nových generací ve víře, jakož i v předmanželské přípravě a při doprovázení rodin, je základem cesty ke stále nové obrodě Círky a ožívování sociálního tkaniva země. Ochotně proto pokračujte v tomto svém cenném pastoračním úsilí!

Rodina jako večeradlo

Každý dobře ví, že křesťanská rodina je zvláštním znamením Kristovy přítomnosti a lásky a jejího povolání přispívat zvláštním a nenahraditelným vkladem k evangelizaci. Blahoslavený Jan Pavel II. prohlásil, že „křesťanská rodina je povolána, aby se zvláštním a vlastním přínosem aktivně a odpovědně podílela na poslání Círky, a to tak, že sebe samu se svým bytím a jednáním, jako důvěrné společenství lásky a života, staví do služeb Círky a společnosti“ (*Familiaris consortio*, 50). Křesťanská rodina byla vždy primární cestou předávání víry a také dnes má při evangelizaci rozmanitých oblastí velké možnosti.

Drazí rodiče, neustále se snažte učit své děti modlitbě a modlete se spolu

s nimi; přiveďte je ke svátostem, zvláště k eucharistii. Uvedte je do života Círky, nemějte strach jim v důvěrném rodinném prostředí číst Písmo svaté, osvěcovat rodinný život světlem víry a chválit Boha jako Otce. Buďte jakoby malým večeradlem podobně jako to, které tvořili Maria a učedníci, kde se žije jednotou, společenstvím a modlitbou!

Drahé rodiny, ukažte svým svědectvím života, že je možné milovat bezvýhradně jako Kristus a že není třeba mít strach ze závazku k druhé osobě!

Nadešla hodina rodiny

Mnohé křesťanské rodiny jsou si dnes díky Bohu stále více vědomy svého misijního povolání a významně se zapojují do vydávání svědectví Kristu Pánu. Blahoslavený Jan Pavel II. řekl: „Autentická rodina, založená na manželství, je sama o sobě dobrou zvěstí pro svět,“ a dodal, že „v naší době stále přibývá rodin aktivně spolupracujících při evangelizaci... V Církvi nadešla hodina rodiny, která je zároveň hodinou misionářské rodiny“ (*Angelus*, 21. 10. 2001).

V dnešní společnosti je více než jindy nezbytné a naléhavě zapotřebí příkladných křesťanských rodin. Musíme bohužel konstatovat, že se zejména v Evropě šíří sekularizace, která vede k vytlačování Boha na okraj života a k narůstajícímu rozkladu rodiny. Absolutizuje se svoboda bez nasazení pro pravdu a jako ideál se pěstuje individuální blahobytnost vyznačující se konzumací hmotných dober a pomíjí-

vých zkušeností, opomíjením kvality mezilidských vztahů a nejhlubších lidských hodnot. Láska je redukována na sentimentální emoce a uspokojování pudových hnutí bez závazného vytváření trvalých pout vzájemné patřičnosti a bez otevřenosti pro život. Jsme povoláni odporovat této mentalitě! Vedle slov Círky je velmi důležité vaše konkrétní svědectví, zejména pokud jde o potvrzení nedotknutelnosti lidského života od početí do přirozeného skonu, jedinečné a nenahraditelné hodnoty rodiny založené na manželství a nezbytnosti legislativních opatření, která budou podporovat rodiny v jejich rodičovském a výchovném poslání.

Rodiny, buďte odvážné!

Drahé rodiny, buďte odvážné! Neustupujte před sekularizovanou mentalitou, která podává společné soužití za přípravu nebo dokonce za náhražku manželství! Ukažte svým svědectvím života, že je možné milovat bezvýhradně jako Kristus a že není třeba mít strach ze závazku k druhé osobě! Drahé rodiny, radujte se z otcovství i mateřství! Otevřenost vůči životu je znamením otevřenosti pro budoucnost, důvěry v budoucnost a stejně tak jako úcta k přirozené mravnosti osvobozuje člověka, a nikoli umrtvuje! Dobro rodiny je také dobrem Círky. Rád bych zdůraznil, co jsem už řekl dříve: „Vytváření každé jednotlivé rodiny je součástí kontextu širší rodiny Círky, která ji podporuje a nese... A také naopak, Církev je vytvářena rodinami, malými domácími církvemi.“ Prosme Pána, aby rodiny byly stále více malými církvemi a aby církevní společenství byla stále více rodinami!

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

OTEC CIKÁNŮ

Cikánská pout do Vatikánu

Musím přiznat, že naše zkušenost s italskými Cikány je stoprocentně pozitivní. Když hrají na římských náměstích a uličkách, je to opravdu pěkné. Jako by tam patřili odevždy. Tím spíš, že v jižních zemích, jako je Itálie, Cikána nepoznáte po odstínu pleti nebo barvě vlasů. Kdysi jsme navázali kontakt s velkou cikánskou rodinou na pláži nedaleko Říma. Jejich děti si pěkně hráli s naším synem a když si dospěli všimli, že moje žena je v pokročilé fázi těhotenství, upřímně gratulovali a žehnali. Musím nicméně přiznat, že z nutnosti, vzhledem k práci, bydlíme v samém centru Říma. Problémy Římanů, kterým se někde na předměstí rozložil cikánský tábor přímo pod balkónem a setrvává tam měsíce, někdy roky, jsou nám cizí. V takových případech se problém stává reálný, tím spíš, že zdejší klima bývá nelítostné. Když se v létě drží vysoké teploty, nedostatek vody a kanalizace se musí projevit. A tak čas od času, na žádost místních obyvatel, vstoupí do akce policie a tábor zlikviduje. Jsou toho plné noviny a po slávě toužící monsignoři ochotně poskytují rozhovory, připravující likvidaci tábora dokonce i k holocaustu.

Jedenáctý červen byl pro Cikány mimořádným dnem. Byli přijati papežem ve Vatikánu. Snad v žádné zemi na světě nejsou tak důsledně považováni za národ, jako zde. V jiných zemích je jim často upíráno právo na vlastní identitu, a tady, ve Vatikánu, měli svou vlastní národní pouť. Úplně stejně jako Češi v minulém roce. Před papežem se skutečně objevili jako národ. Jako nikde jinde. Při té příležitosti jsme se mohli dozvědět, že na světě existuje asi sto cikánských kněží a řeholníků, a dokonce jeden biskup. Zkrátka v Církvi máte plná práva – připomínal papež.

V promluvě k nim Benedikt XVI. prokázal hlubokou pastýřskou moudrost. Na jedné straně mluvil o tom, jak Cikáni obohatili evropskou kulturu.



Foto: dailymail.co.uk

Papež přijal Cikány jako každý jiný národ. Ocenil jejich kulturu, připomněl velké utrpení, ale bez jakéhokoli slevování mluvil také o problémech, s nimiž se musí vypořádat.

Připomněl, že se stali obětí krutých pronásledování, která dodnes nejsou plně uznána. Papež poznamenal, že velké utrpení Cikánů nesmí Evropa nikdy zapomenout. „Váš lid už nikdy nesmí být utiskován, odmítán a pohrdán,“ zdůraznil papež – ale tím neskončil. Neomezil se na utvrzování Cikánů v jejich trpělivosti. Vyzval je, aby vzali život do svých rukou. Musíte najít stálé bydlení a práci, protože vaše děti mají právo chodit do školy. Mají právo na jinou budouc-

nost. Žijte poctivě, ve shodě s právem, nikomu neublívejte. To jsou tvrdá slova. Vyzývají totiž v podstatě k rezignaci na kočovný styl života ve jménu lepší budoucnosti cikánských dětí.

Myslím, že papež pochopil, že toto mimořádnou audiencí a tímto tvrdým, otcovským jazykem ve skutečnosti uznává identitu a důstojnost Cikánů. Nejednal s nimi jako s tím, o koho se stále musíme starat. Promluvil k nim jako k národu, který se má sám postavit na nohy. Myslím, že pro Cikány, pro jejich sebevědomí, to může být událost přelomová.

Krzysztof Bronk



Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

AFGHÁNSKÁ OBĚŤ

Proč se nás týká válka v Afghánistánu



Převoz ostatků rotmistra R. V. z Afghánistánu. Foto: army.cz / Petr Navrátil

Bylo to začátkem června, kdy v Afghánistánu padl další český voják. Již čtvrtý. Osobně jsem ho neznal, ale z doby svého působení v Afghánistánu jsem znal několik vojáků z jeho jednotky. Strávil jsem s nimi svůj první půlrok v Lógaru, a tak se mě jejich ztráta dotkla také.

Zahynul, když jeho vozidlo najelo na improvizovanou výbušninu, umístěnou v propustku silnice. Je to nejčastější příčina smrti koaličních vojáků. Do přímého střetu s lépe vyzbrojenými vojáky se Talibanci neženou. Zakopat výbušninu je snazší a účinnější. Navíc, vyrobit ji lze snadno – ze staré dělostřelecké munice, z propan-butanové lahve nebo ze směsi umělého hnojiva a benzínu. Je to nepřítel, kterého nevidíte. Nevíte, kdy a kde ho čekat. Vlastně víte – kdykoliv a kdekoliv. Bojí se toho všichni. Někdo více smrti, jiný toho, že bude do smrti bez rukou nebo nohou. Ale válka se nevyhrává za zdmi základen, a tak se každý den vyjíždí ven a každý den najede nějaké koaliční vozidlo na trhavinu, která ho rozmetá.

Stojí to za to?

A s každým dalším mrtvým se lidé oprávněně ptají, jestli to za to stojí. Jestli máme šanci dosáhnout svých cílů – tedy

Afghánistán je jen jednou frontou... Nejdůležitější fronta je ta uvnitř nás samých. Protože pokud si nejsme jisti sami sebou, pokud nevíme, co jsme a odkud jdeme, nemáme ve střetu s odhodlaným a fanatickým protivníkem šanci.

opustit Afghánistán, který bude schopen se proti Talibanu bránit sám. Jestli to není sysifovská práce v zemi, kterou je lehké dobít, ale těžké ovládat – jak se o tom přesvědčili všichni od Alexandra Makedonského po Leonida Brežněva. Znam podobné námitky a po pravdě řečeno – asi každý, kdo kdy pracoval v Afghánistánu, občas propadal pochybnostem. Na jedné straně Taliban, na druhé straně zkorumpovaná vláda. Mezi tím lidé, kteří se přikláněli tu na onu, tu na druhou stranu. A všichni se svorně snaží vytáhnout z těch podivných cizinců poslední dolar. Budovat v zemi, rozvráče-

né třiceti lety války, základy bezpečnosti, ekonomické soběstačnosti a politické stability se skutečně často rovná snaze zavodnit Saharu či naopak vysušit Středozemní moře. Až na to, že při tom umírají lidé. Umírají naši vojáci, umírají naši nepřátelé a umírají i civilisté. Sice méně než v jakékoli válce, která se tu vedla dřív, ale umírají.

Kdysi bezpečný, dnes bašta terorismu

Být to před padesáti, nebo ještě lépe sto lety, mohl nám být celý Afghánistán ukradený. Asi jako když starý praktik Bismarck říkal o Balkánu, že „nestojí za kosti jediného pomořanského granátníka“. Ale žijeme v době globalizace. Ať se nám to líbí nebo ne, to, co se děje na jednom konci světa, ovlivňuje ten druhý. Teroristické útoky z 11. září 2001 jsou toho ostatně živoucím důkazem. Naplánované v Afghánistánu saudským Arabem Usámem bin Ládinem a provedené v USA skupinou arabských mladíků, kteří předtím z části studovali v Německu. Afghánistán byl za vlády Talibanu místem, kde se cvičily desítky tisíc islamistů z celého světa. Místem, odkud řídil Usáma bin Ládín svoji celosvětovou kampaň proti „křížákům a Židům“. Afghánsko-pákistánské pomezí bylo (a bohužel dosud je) místem, kde tisíce mešit, provozovaných fundamentalisty, chrlí každý rok desítky tisíc polovzdělaných fanaticů, kteří nenávidí vše, co nezapadá do jejich jednoduchého vidění světa. I v Afghánistánu jsou menšinou. Dokonce výraznou menšinou, vždyť talibánských bojovníků není nikdy více jak třicet tisíc v zemi, která má přes třicet milionů obyvatel. Z nich dvacet devět milionů chce žít normální životy, jaké žili před sovětskou invazí a následným chaosem občanské války. Afghánistán není geneticky naprogramován ke zlu. Ještě v 70. letech to byla země, kam s oblibou jezdili západní turisté. Kábul byl městem parků, kde se

procházely elegantní dámy. Na univerzitách učili profesori jak ze Západu, tak z Východu. Byla to chudá, ale příjemná a bezpečná země, která se pomalu dostávala nahoru. Byla to sovětská invaze a válka, která způsobila radikalizaci a růst islámského fundamentalismu.

Děláme to i pro vlastní bezpečnost

Tím, že pomáháme lidem Afghánistánu znovu vybudovat vlastní zemi a postavit se na vlastní nohy, jim nevnučujeme západní styl života, ani demokracie. Pomáháme jim vrátit jejich zemi tam, kde už byla. A neděláme to jen pro hezké oči afghánských dětí. Děláme to také pro sebe. Pro svou vlastní bezpečnost. To, že je to vzdálená, složitá a těžko pochopitelná válka, ještě neznamená, že jsou vzdálené i její cíle. Je to válka, která stojí hodně peněz a bohužel i hodně životů. Ale ani náznakem nestojí tolik životů, kolik nás stála třeba bratrovražedná jatka první světové války.

Ať se to komu líbí nebo ne, žijeme na této planetě spolu s jednou a půl mi-

liardou muslimů. A žijeme v propojeném světě. I zapadlá víska v Iráku má satelitní anténu. I zapadlá víska v Afghánistánu má rádio. Vyměňují se informace, lidé se stěhují. Imigraci můžeme omezit, ale ne zcela. Propojení s islámem je realita. A realita je také to, že malá – ale odhodlaná a dobře organizovaná – část muslimů nás chce zničit a neexistuje ani ta nejmenší šance dosáhnout s nimi nějakého kompromisu. S islamisty není smíru. Jejich cíle jsou globální. Neustanou v boji, dokud neovládnu celý svět. Vadí jim křesťané. Vadí jim ateisté. Vadí jim hinduisté. Vadí jim všichni muslimové (a je jich většina), kteří nevyznávají jejich verzi islámu, a jsou proto v jejich očích odpadlíky, horšími křesťany.

Musíme s nimi bojovat všude. Afghánistán je jen jednou frontou. Další frontou je boj proti bohatým islámským nadacím ze Saudské Arábie, které financují fundamentalistické hnutí po celém světě. A zase jinou frontou jsou předměstí evropských měst, kde nám před očima vyrůstá generace přistěhovalecké mládeže, která nenávidí zemi, kam jejich

otcové a dědové přišli za lepším životem. A konečně ta asi nejdůležitější fronta je ta uvnitř nás samých. Protože pokud si nejsme jisti sami sebou, pokud nevíme, co jsme a odkud jdeme, nemáme ve střetu s odhodlaným a fanatickým protivníkem šanci. Společnost, která si není vědoma svých kořenů, společnost, která zabíjí vlastní děti, společnost, která vymírá... taková společnost připomíná Řím těsně před vpádem barbarů. Každý, kdo tomu pomáhá zabránit, si zaslouží naši podporu. Ať jsou to vojáci v Afghánistánu nebo obyčejná rodina v poslední vesničce na Moravě, která řádně vychovává svoje děti. A rotmistr R.V., který 31. května 2011 přinesl v dalekém Afghánistánu oběť nejvyšší, si zaslouží modlitbu.

Matyáš Zrno

Mgr. Matyáš Zrno,
výzkumný pracovník
Občanského institutu, bývalý vedoucí civilní části
Provinčního rekonstrukčního týmu v afghánské provincii Lógar



JE APLIKACE PRINCIPU ZÁSADY ROVNOSTI VŽDY OPODSTATNĚNÁ?

Bezhlavé uplatňování zásady rovnosti ohrožuje základní svobody občana i princip spravedlnosti.

Už asi třicet let se tzv. „zásada rovnosti“ ve smyslu „zákazu diskriminace“ krok za krokem uplatňuje téměř ve všech evropských státech, v neposlední řadě také v Evropské unii. Oba pojmy zní dobře, jsou žádoucí. Přesto v běžném zákonodárství vznikly tendence, které vyvolávají obavy. To, jak se dnes uplatňuje zásada rovnosti při vytváření zákonů, způsobuje nespravedlnost. Zákaz diskriminace vytváří nové skutkové podstaty diskriminace.

Podle článku 19 Smlouvy o fungování Evropské unie může Rada ministrů EU se schválením a za spoluúčasti Evropské-

ho parlamentu postupovat proti diskriminaci v národních právních nařízeních, ať z důvodů pohlaví, rasy, etnického původu, víry, světového názoru, věku nebo sexuální orientace. Co ale vlastně znamená „diskriminace“?

Všeobecně se pod pojmem diskriminace rozumí poškozování jedné osoby druhou osobou, přičemž je stav věcí hodnocen subjektivně. Když by se však měl takový stav věcí posuzovat z morálních nebo sociálních důvodů, není vždy zákonem zakázán. V dosavadní právní tradici se zákaz diskriminace vztahoval i na vertikální vztah mezi státem a občá-

nem, s cílem občana chránit. Kritérium pro nesprávné zacházení odpovídá právní zásadě, že se má zacházet se stejnými případy stejně a s rozdílnými rozdílně. Proto rozdílné zacházení požaduje racionální a odůvodnitelný základ.

V posledních třiceti letech se však v evropském zákonodárství vyvinulo naprosto jiné chápání toho, která diskriminace se má zakázat. Nejkrajnějším příkladem je návrh, který se nedávno projednával na evropské úrovni v Radě ministrů EU. Jednalo se o návrh směrnice Rady pro aplikaci zásady stejného

Dokončení na str. 13 dole

BÝT SOLÍ SVĚTA, NEBO UMĚLÝM SLADIDLEM

Jaký je smysl výstav Stop Genocidě



Diskuze se studenty Gymnázia Jiřího Ortena v Kutné Hoře. Foto: Stop Genocidě

Místo: Gymnázium Jiřího Ortena, Kutná Hora. Datum: 25. května 2011. Popis: Úžasný. Studenti na nás byli připraveni a chodili hromadně diskutovat i s učiteli na prostranství k výstavě. Ačkoli byl většinový názor pro potraty, byla vidět snaha o pochopení našeho vidění věci. Téma diskuze se dostalo i k eutanazii, sebevraždě, antikoncepci a intimním věcem patřícím do manželství. Vedení školy velice vstřícné, i když zástupce ředitele sám neměl úplně ujasněný názor. Dokonce od nás čekali přednášku. Zadáli studentům na toto téma písemnou práci.

Místo: Církevní gymnázium sv. Voršily, Kutná Hora. Datum: 26. května 2011. Popis: Informační výstava Stop Genocidě byla nahlášena na dvou místech, protože nebyla jistota dostatečného prostoru před církevním gymnáziem. Zástupci vedení, ač před tím jednali velmi vládně, hned obrátili. Asi měli pocit, že tam nakonec nebudeme. Přesvědčovali, přemlouvali a posléze vyhrožovali, abychom od školy odešli. Nakonec řekli v afektu na rovinu, že pokládají naši činnost za nesmyslnou, hloupou a nesouhlasí s formou této propagace, a zároveň pořád důrazně ubezpečovali, že jsou praktikující katolíci a na 100 % proti potratům. Celá komedie pokračovala s městskou a pak státní policií a nakonec ještě s úředníkem z městského úřadu. Společně na nás psychicky tlačili, ale nakonec to vzdali. Na konci nás povzbudilo několik studentů, kteří nejdříve hodně opakovali názor vedení školy, ale po diskuzi se v některých věcech s námi shodli, a nakonec nám dokonce pomohli výstavu uklidit. (z interních zpráv sdružení Stop Genocidě)

Buďte solí světa – tato Kristova slova mne napadla, když jsem si četl interní zprávu sdružení *Stop Genocidě* o průběhu výstav v Kutné Hoře. Ono je nesmírně těžké být solí a nesplynout se světem. Zvláště když

je svět zraněný – to pak sůl, která je pro zdravého příjemná, začne nepříjemně pálit. A to samozřejmě znamená vzbuzovat u mnohých proti sobě odpor, a to je nepříjemné. Naopak pohodlná tolerance,

sladké úsměvy a laciný soucit, jinak řečeno – být hodným a sladkým věřícím, sladidlem světa – je mnohem lákavější varianta.

Hodný a sladký věřící

Určitě je také znáte – med by se dal na nich sbírat naběračkou. Podle Kateřiny Sienské (*Dialog*) jsou to ale především sobci a motivací „hodného věřícího“ není láska, ale strach. Splynout se světem a vyhnout se problémům je proto motivací mnoha věřících. A aby se svědomí příliš nebouřilo, utěšujeme se pak ve vlastních ghettech (spolču, farnosti, ...), že my nic nemusíme, protože my jsme „praktikující katolíci a na 100 % proti potratům“.

Tolerance až k smrti

Proč se však mnoho katolíků chová ještě tolerantněji ke zlům než běžní nevěřící? Není to nepochopitelné. Svět od nás přirozeně očekává, že budeme jiní, lepší, a je na nás náročnější. Když se ale odlišovat nechceme, musíme pak pochlebování světu přehánět. Nedávno jsem v České televizi slyšel předsedu jedné tzv. křesťanské strany, jak ujišťuje udiveného redaktora, že v jejich straně je hodně homosexuálů a že tam nemají jediného kněze, že jsou moderní stranou.

Close mind aneb v překladu „rozum v pr...“

Ten strach vyčnívat ničí především rozum a tím zavírá cestu ke změně. Je fakt, že rozum zpravidla nepoužíváme k tomu, abychom hledali pravdu, ale spíše jeho činnost zneužíváme na vlastní obhajobu. A čím je kdo chytřejší, tím se sám před sebou lépe obhájí. A právě proto, že mnozí katolíci dnes nechtějí být jiní (je to pohodlnější), zneužívají svůj rozum na obhajování své pozice. Ale protože je to pozice rozporná, protože svět jde jinam než Kristus, nejsou ochotni ani o věcech diskutovat a raději přemýšlí i mluví v ideologických frá-

zích. Když např. přednášíme o manželství, panenství, antikoncepci, hodnotě sexuality, jsou reakce na školách mezi studenty nevěřícími často mnohem rozumnější než na církevních. To neznamená, že nevěřící jednají správně, ale jsou otevření, zatímco někteří katolíci jsou často zcela zablokovaní a dveře jejich rozumu pevně zamknuty.

Jaká je naděje?

Co ale dělat, protože „když sůl ztratí slavnost, hodí se jen aby se vyhodila a lidé po ní šlapali“? Co třeba konečně začít nabízet to jediné, v čem je Církev opravdu nenahraditelná a jedinečná: v nabídce věčného života. A když budeme hrdí na tento poklad, který jiný nabídnout nemůže: věčnost a nebe – vzkřísíme

i vlastní naději na věčnost a nebudeme mít strach říkat pravdu ani o věcech kolem nás.

Radim Ucháč



*Mgr. Radim Ucháč,
prezident Hnutí
Pro život ČR*

NAD DRASTICKÝMI OBRÁZKY

Koncem loňského roku zadržela liberecká policie aktivisty sdružení *Stop Genocidě*, když v rámci petiční akce u gymnázia F. X. Šaldy použilo velké plakáty s fotografiemi potracených plodů. Policie své jednání zdůvodnila tím, že *Stop Genocidě* se dopustilo veřejného pohoršení.

Toto není izolovaný závěr vyřčený nad výstavou panelů, které srovnávají důsledky genocid v posledním století na celém světě.

Když se podíváme na obrázek z preventivního projektu pro děti *Ajaxův zápisník*, např. v sekci nazvané Zbraně a výbušniny, kde je fotografie lidské ruky zmrzačené výbuchem a je tam uvedeno, že „v policejní a lékařské dokumentaci najdeme řadu děsivých snímků, na kterých jsou výbuchem či popálením znetvořená lidská těla ...“, není moc velký rozdíl co do vizuálního vjemu, který provokuje. Když se rodiče nebo i peda-

gogové v rámci výukového preventivního programu *Ajax* policistů ptají, zda je opravdu nutné děti od předškoláků přes první, druhou, třetí třídu základní školy „děsit“ takovými záběry, plnými krve a částí lidských tkání, dostanou vcelku logickou odpověď: Dělat to proto, že díky drsné, ale pravdivé, fotografiemi zachycené skutečnosti se děti polekají a zcela si uvědomí, jaké následky v praxi rizikové chování např. s výbušninami apod. může přinést. Dalším důvodem je funkčnost prevence. Policie ČR upozorňuje, že reálný vizuální vjem, zapsaný do paměti člověka, posílí účinnost prevence. Děti se prostě víc bojí zkoušet věci, které mají takovéto důsledky.

O to samé však přece jde i sdružení *Stop Genocidě* – abychom viděli děsivé obrázky, a nedopustili se děsivé skutečnosti.

Je tu ovšem jeden zásadní rozdíl. Policie ukazují hrozivé následky nezákonně-

ho jednání, *Stop Genocidě* ukazuje hrozivé následky jednání chráněného zákonem.

Proto je zvláštní, že vidět děsivý následek nezákonného jednání je výchovné, kdežto vidět děsivý následek jednání podle zákona je vnímáno jako pohoršení, jak se to ukázalo např. u výstavy v Liberci.

Kolik násilí je možné vidět v televizi, v počítačových hrách a v tisku, a málokdo se nad tím pozastaví, přestože je velmi často pohoršlivé – svádí totiž k špatnému jednání. Proč má být pohoršením to, co mě chce vést k tomu, abych se podobného jednání vyvaroval, a nakolik mohu také zasádnit, aby zákon takové jednání přestal chránit?

fr. Cyprián Suchánek OP



P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, kněz Řádu bratří kazatelů

Vlevo fotografie z preventivního programu Policie ČR, vpravo plakát vystavovaný sdružením *Stop Genocidě*



CO JE NÁBOŽENSKÁ SVOBODA

Liberální a katolické pojetí náboženské svobody není jedno a totéž

Běžně převládá i u katolické veřejnosti klíšé, že teprve na II. vatikánském koncilu Církev „uznala“ právo nekatolíků na náboženskou svobodu bez jakéhokoliv omezení s výjimkou narušení „veřejného pořádku“, jak stanoví deklarace *Dignitatis Humanae*. Je to ovšem nepravda. Nebudeme zde rozebírat zmíněnou deklaraci koncilu, která v principu neříká nic více a nic méně než to, že náboženská svoboda je základem fungování svobodné společnosti. Jenže co je to „náboženská svoboda“?

V jádru tohoto problému stojí „svoboda svědomí“. Tady máme k dispozici řadu vyjádření starověkých církevních otců i středověkých scholastiků o právu na svobodu (přesněji toleranci) svědomí v soukromí a na veřejnosti. Z toho prvního vyplývalo, že nikdo nesměl být proti své vůli nucen ke křtu, proto Církev odmítala násilné křty pohanů a ve středověku dokonce uvalovala exkomunikace na ty, kteří by se odvážili násilím křtít Židy (např. bula papeže Innocence III. *Licet perfidium* z roku 1198).

Na veřejnosti ovšem měla státní moc právo omezit tuto toleranci svědomí v zájmu „společného dobra“ ve smyslu nauky svatého Tomáše Akvinského. Proto byly zakazovány pohanské kultury a Židé museli žít v ghettech, tj. odděleně od většinové křesťanské společnosti. Tolerance se vůbec nevztahovala na heretiky, což mělo své dobové oprávnění (kacíři 12.–13. století až na malé výjimky nebyli žádnými mírumilovnými blouznivci, ale převážně teroristy á la dnešní al-Káida), i když bývalo žel často zneužíváno.

Současné státy světa jsou většinou nábožensky pluralitní, ať už se nám to líbí či nikoliv. Tady náboženská svoboda ve smyslu *Dignitatis Humanae* má svoji logiku. Jenže neběží v žádném případě o svobodu v liberálním pojetí, nýbrž o svobodu v rámci přirozeného mravního zákona. Proto nelze akceptovat v takové pluralitní společnosti „právo“ na potrat, antikoncepci, homosexuální zvrácenosti, pornografii, polygamii apod., zrovna tak

jako nelze akceptovat rasovou nebo třídní nenávisť, lidské oběti u pohanských kultů apod. Liberálové samozřejmě souhlasí s tím druhým, to první ale kategoricky odmítají. Stojí totiž ideologicky nikoliv na požadavku akceptování přirozeného mravního zákona, nýbrž na principu jeho odmítání. Už osvícenci tvrdili, že tak jako existuje pluralismus ve věcech víry, existuje i ve věcech etiky. Proto o tom, co je v oblasti mravní dovoleno či nikoliv, rozhoduje s neomylnou autoritou parlament, tak zní liberální krédo. Katolická nauka ovšem učí, že o hodnotách vepsaných do lidského svědomí se nehlasuje, ty jsou závazné a katolíci politikové i ve státech s nábožensky pluralitní společností jsou povinni toto prosazovat a nikoli se přizpůsobovat liberálnímu chápání.

O hodnotách vepsaných do lidského svědomí se nehlasuje, ty jsou závazné. Katolíci je mají prosazovat a ne se přizpůsobovat liberálnímu chápání.

Existují ale státy, kde katolíci mají většinu. Podle středověkých scholastiků by tady měl platit princip státní církve s tím, že nekatolíci v soukromí mají právo na toleranci (tj. nesmějí být administrativně nuceni ke konverzi na katolickou víru), na veřejnosti by však záleželo na tom, jestli je v zájmu „obecného dobra“ povolit jim výkon kultu, což musí posoudit v dané konkrétní situaci příslušná státní moc. Dnes je ovšem na rozdíl od středověku značně obtížné určit, co je „soukromá“ a co „veřejná“ sféra. To si uvědomoval už papež Pius XII., proto ve svém projevu *Ci Riesce* k italským právníkům roku 1953 podpořil názor, že legislativa má zaručit všem občanům náboženskou svobodu. Z toho plyne, že i v zemích s katolickou většinou mají mít nekatolíci právo na to-

leranci. Nutno dodat, že tato zásada byla v katolických zemích včetně Církevního státu v konkrétní praxi respektována katolickými vládami už v 19. století.

Znamená to ale, že v zemích s katolickou většinou nesmí mít katolická církev privilegované postavení proti jiným kultům, že pravda má být postavena na stejnou úroveň jako omyl? V žádném případě! Bohužel v pokoncilní euforii se v některých zemích sami katolíci vzdávali ústavního zakotvení katolické církve jakožto státní. A výsledek? V Itálii hned poté roku 1977 byl legalizován potrat. Taktéž deset let předtím ve švýcarském převážně katolickém kantonu Valais. Podobně i ve Španělsku. Platí-li totiž, že podle ústavy je katolická církev uznána jako státní, potom zcela logicky musí i zákony odpovídat katolické morálce. Pakli se toto zruší a katolická církev se v duchu liberálního pojetí stane pouhou „jednou z mnoha“ náboženských společností na stejné úrovni s nimi a dokonce i s ateismem, tak se nelze divit, že cesta k legalizaci zvěstev á la potrat nebo eutanazie parlamentem se zcela otevře.

Proto jako katolíci říkáme k požadavku svobody svědomí a náboženství své „ano“, jenže toto naše „ano“ je zcela odlišné od „ano“ osvícenců, liberálů, zelených, postmodernistů apod. Je to současně „ano“ k neměnným principům přirozeného mravního zákona, od něhož náboženská svoboda nikdy nesmí dispenzovat. Zároveň je to i „ano“ k výsadnímu postavení katolické církve v zemích s katolickou většinou, samozřejmě při respektování náboženské svobody nekatolíků, neboť toto ústavní privilegium pro katolickou církev může být zárukou účinné ochrany lidského života od početí až po okamžik přirozené smrti.

PhDr. Radomír Malý



PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

SVÁTOST PŘÍTOMNOSTI

Uvedení do eucharistické adorace

Eucharistie je nejen svátostí oběti a spojení, ale také svátostí přítomnosti. Svátostná přítomnost Krista ve svatostánku nebo v monstranci při výstavu je nutnou součástí Božích darů.

Je to už delší dobu, kdy se mě někdo po hodinové adoraci doprovázené zpěvy z Taizé zeptal: „Ty zpěvy byly krásné, povznášející a ráda jsem se k nim přidala. Ale co jsem měla dělat mezi nimi, co mělo být náplní toho času, kdy se nezpívalo?“ Přiznám se, že mě to trochu vyvedlo z míry, měl jsem chuť se na tuto osobu obořit, že vůbec nepochopila, oč při adoraci jde, že tam byla úplně zbytečně, když „nevěděla, co má dělat“. Ale upřímnost její bezradnosti mně připomněla mou vinu na tom, že tento člověk po tolika letech náboženského života upřímně „neví“. Snažil jsem se jí to hned nějak vysvětlit a snad se mi to i trochu podařilo, dnes „ví, co má dělat“ i při celohodinové adoraci bez jakéhokoli zpěvu a ještě je jí ta doba krátká.

Svátost oběti, spojení a přítomnosti

Praxe Církve i teologové duchovního života stále připomínají, že Ježíš Kristus ustanovil eucharistii nejen jako svátost oběti a spojení, ale i jako svátost své přítomnosti. Každá svátost však byla ustanovena jako velmi potřebný prostředek našeho křesťanského života, jako zdroj nějaké zvláštní (specifické) svátostné milosti. Je tedy i svátostná přítomnost Krista ve svatostánku nebo v monstranci při výstavu nutnou součástí Božích darů. Bůh je všudypřítomný, není nic, co by se vymykalo jeho bytí (On je jediný dárce bytí), jeho poznání, jeho moci. Přesto v proměněné hostii a víně přebývá ještě jiným, svátostným způsobem, je to přítomnost fyzická (častěji se užívá pojem „reálná“, ale to svádí k představě, že všudypřítomnost Boží je „nereálná“). Kristus svátostný je zde přítomen tělesně, tak jako před dvěma tisíci lety v Palestině. Milost, kterou přinesl na zem pouhou svou přítomností,

rozdává v každé době skrytý pod způsobou chleba a vína.

Bůh je všude, ale zde je pro mne, jdu-li za ním. Specifická milost této svátosti je nabídka vztahu mezi Bohem a přichozím klanícím se člověkem. Každá modlitba je vztah mezi Bohem a člověkem, je-li opravdu modlitbou, ale adorace je zvláštní modlitba, fyzické setkání dvou osob. S přítelem mohu komunikovat pro-



Foto: communio.stblogs.org

střednictvím jeho písma na papíře, které vyjadřuje jeho myšlenky, nebo prostřednictvím hlasu v telefonu. Setkání dvou lidí je však něco více, při něm nemusí dokonce padnout ani jedno slovo, předat se ani jedna informace, a přesto může být o silný a významný vztah.

Umění prožít setkání

Na druhé straně pouhé fyzické setkání nestačí. Například takový úředník se při jednání setká s mnoha lidmi, ale nejde vůbec o vztah, jde jen o vyřízení určité

záležitosti. Velmi totiž záleží na tom, aby se ony dvě osoby chtěly a uměly setkat.

Kdysi, poměrně brzy po mé konverzi, jsem byl v Polsku na exerciciích, které nám dával jeden otec jezuita. Tam jsem dostal prostou, ale velice důležitou radu: Pán Ježíš ve svátosti nejen že nekřičí a nenucuje se, On je přímo plachý. Musíš k němu přistupovat, jako bys chtěl pozorovat plachou laň u studánky. Buď velmi potichu, abys ho nevyplašil hlukem svých myšlenek, křikem svých slov (i oslavných nebo prosebných), a čekej. On sám začne, pokud bude chtít mluvit. Začne velmi potichu, jen tak tak, že ho zaslechneš, ale postupně, jak se víc a více otevřeš, jeho hlas sílí, víš naprosto přesně, co ti chce říci. Pak teprve můžeš mluvit – budeš vědět, jakým tónem, jak nahlas, jak naléhavě.

Musím přiznat, že uskutečňovat tuto radu je pro mne velmi obtížné, ale je to jediné, co mi pomáhá skutečně se setkat, slyšet, rozmlouvat. Také zde ale platí, že i setkání bez jakýchkoli slov je velkým darem. I bez jediného slova prožívám skutečnost setkání, někdy trochu zahabující, jindy velmi povzbuzující, ale vždy nenahraditelným způsobem doplňující moji „víru v reálnou přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti oltářní“.

Čím se tedy liší toto svátostné setkání od jiného? Čím se liší „pocit“ Kristovy přítomnosti od „pocitu“ např. mimořádného osvícení Duchem Svatým? Zdánlivě bezvýznamnou přesmyčkou slov. Místo „věřím tomu, co cítím,“ je zde „cítím to, co věřím“. To je ten velký rozdíl mezi subjektivně pocíťovanou přítomností nebo milostí a mezi objektivní svátostnou přítomností, kterou potvrzuje víra Církve a kterou já pocíťuji.

Zde je někdo víc než Šalamoun

Nesmírně výstižně připomíná P. Raniero Cantalamessa ve své výtečné knize *Eu-*

charistie – naše posvěcení, jak významně na něho zapůsobilo, když si uvědomil při setkání s eucharistií platnost Ježíšových slov „zde je někdo více než Šalamoun“. Skutečně, každé slovo tohoto úryvku má význam. „Zde“ – vím kde, „je“ – nepřipomíná se jako na fotografii, „někdo“ – ne něco, „víc než Šalamoun“ – milost přítomnosti tedy není setkání sobě rovných osob, ale audience u mého Pána. Není jenom rozumné a vhodné, abychom průběh nechali na jeho

rozhodnutí. Kristus nám svou reálnou přítomností v eucharistii dává možnost stále více a více si uvědomit, že on je na zemi, uprostřed nás stejně skutečně, jako tomu bylo během jeho pobytu v Palestině, kdy ho lidé mohli vidět, slyšet, dotýkat se ho. Právě to slůvko „uvědomit si“ je klíčem k pochopení té zvláštní milosti, kterou uděluje eucharistie jako svátost přítomnosti. Ono „stále více a více“ však není stupňováním, vyjádřením kvantitativního růstu, ale vyjád-

řením naplňování našeho poznání, prohlubování naší zkušenosti, přibližování k tomu typu Boží přítomnosti, která je určena blaženým v nebi.

*fr. Vojtěch Soudský OP
převzato z časopisu Amen 6/1997*



*P. Ing. Vojtěch Soudský OP,
člen duchovní správy ŘKF
Plzeň-Slovany, biskupský
vikář pro školství plzeňské
diecéze*

DVACET LET POTÉ

Co psaly noviny před dvaceti lety?

Dialog, odpuštění a smíření, jakož i otevřený postoj církve vůči všem společenským skupinám označil nově jmenovaný pražský arcibiskup dr. Miroslav Vlk v rozhlasovém interview ODF za hlavní linii své činnosti. K budoucímu vztahu církve a politiky designovaný český a moravský primas řekl, že církev by se chtěla angažovat všude tam, kde jde o blaho celé společnosti. V tomto smyslu se však nebude ztotožňovat s nějakou stranou. Je sice rád, že v Čechách existují také křesťansky orientované strany, avšak církev musí být otevřená všem společenským skupinám. K diskusi o dlouholetých nositelích komunistického režimu se domnívá, že by nebylo dobré, kdyby i v budoucnosti obsazovali vysoké funkce. Vůči jednotlivým osobám by se měla projevit ochota k odpuštění a smíření.

Arcibiskup Vlk dále zdůraznil, že napětí mezi národnostmi v ČSFR nemá náboženskou základnu. Věřící by měli vždy být především katolíky a pak teprve Čechy, Moravany nebo Slováky. V tomto smyslu by měli Češi také respektovat přání Slováků.

Jako svůj osobní program při vedení pražské arcidiecéze arcibiskup Vlk vytyčil, aby laici i kněží tvořili společně Boží lid. V tomto ohledu je z minulosti mnoho co dohánět. Zvlášť poukázal na problém tajně vysvěcených kněží a kléru, který spolupracoval s komunistickým režimem. Další oblast představuje náboženská výchova a vzdělání. I když už opět existuje možnost

vyučování náboženství na školách, nepřál by si, aby bylo povinným předmětem. Nechtěl by v lidech vzbudit dojem, že se zde prezentuje jenom „jiná ideologie než dřív“.

Arcibiskup Vlk očekává, že vnitrocírkevní diskuse, které probíhají v německy mluvících zemích, dojdou také do Československa. Spoléhá však na to, že vzniklé napětí se může řešit dialogem mezi skupinami. Chtěl by rovněž zamezit

jiná. Termín, kdy stát přestane církev dotovat, odhaduje na tři až čtyři léta.

Arcibiskup dr. Vlk v rozhovoru rovněž prozradil, že v poslední době sám pociťuje „odvrat“ četných osobností od církve, s nimiž v době „sametové revoluce“ ještě spolupracoval. Tento odvrat by mohl souviset s obavami, že by církev mohla získat nějakým způsobem moc a vliv např. prostřednictvím politických stran. V Čechách a na Moravě se

Církev je otevřena všem

rozdělování v církvi na konzervativce a progresivní. „Žije-li někdo podle evangelia, a to je progresivní, neboť evangelium znamená největší revoluci, pak chci být progresivní,“ řekl arcibiskup a dodal: „Je-li konzervativní zachovávat věrnost životu podle evangelia, pak jsem i já konzervativce.“

V rozhovoru s týdeníkem *Die Furche* je dotčen také problém navrácení komunisty konfiskovaného církevního majetku. Nejde zde o majetek, vysvětluje arcibiskup, nýbrž o zproštění státu povinnosti vydržovat církev. V zásadě bychom raději mnoho nepožadovali, nýbrž jen to, co je nutné k existenci a činnosti církve. V této souvislosti dr. Vlk přiznal, že je možné, že na Slovensku zaujmou v této otázce jiné stanovisko. Církev na Slovensku se mohla vyslovit pro navrácení veškerého majetku, neboť náboženská situace na Slovensku je

však církve v žádném případě s politickými stranami neztotožňuje. Církev jako instituce se snaží být mimo stranickou politiku. Na Slovensku je tomu jinak, neboť biskupové mají „za sebou větší nu“, domnívá se biskup.

A konečně požaduje arcibiskup Vlk, aby církevní spolupracovníci se věnovali hlubšímu studiu pastorační konstituce „Světlo národů“. V minulosti totiž stát se snažil zabraňovat laikům ve spolupráci s církvi. Proto je nyní důležité, aby pastorační konstituce byla lépe chápána, a to nejen v teorii, nýbrž i v praktickém uskutečňování. V církvi v ČSFR chybí rovněž vnitrocírkevní dialog, kritizuje dr. Vlk. Musí probíhat nejen mezi laiky a kněžími, nýbrž i mezi laiky navzájem – snad na stránkách katolických novin.

*Jan David
Lidová demokracie z 29.5.1991*

„NESTYDÍM SE VYDÁVAT SVĚDECTVÍ, NEBOŤ VÍM, KOMU JSEM UVĚŘIL!“ (2 Tim 1, 12)

aneb velká čtenářská soutěž

Proč se máme odevzdat do vůle Boží? A jak si vysvětlit, že „i tehdy Tě Bůh miluje, když na Tebe dopustí utrpení“? Napište, prosím, max. 10 větami.

Děkujeme všem čtenářům, kteří se zapojují do naší soutěže! Odpovědi na otázky v jedenáctém čísle *RC Monitoru* měly znít:

1. *Katechismus katolické církve* říká toto: „Farnost je určité, natrvalo zřízené společenství křesťanů v místní církvi, svěřené pod vedením diecézního biskupa do pastorační péče faráři, jako jejímu vlastnímu pastýři.“ Je to místo, kam mohou být svoláni všichni věřící, aby slavili nedělní eucharistickou oběť. Farnost uvádí v život lásku Pána v dobrých a bratrských skutcích: „Nemůžeš se modlit doma jako v kostele, kde je Boží lid shromážděn, kde se volání vznáší k Bohu jedním srdcem. Tam je něco víc, jednota smýšlení, souzvuk duší, svazek lásky, modlitby kněží.“

2. Smrt ukončuje život člověka, to znamená, ukončuje čas otevřený k přijetí nebo odmítnutí božské milosti projevované v Kristu. Nový zákon mluví o soudu hlavně ve výhledu na konečné setkání s Kristem při jeho druhém příchodu, ale mluví také na více místech o bezprostřední odplatě, kterou po smrti dostane každý podle svých skutků a své víry. Podobnosti o chudém Lazarovi a Kristova slova na kříži pronesená ke kajícímu zločinci, stejně jako další texty Nového zákona, mluví o konečném osudu duše, který může být pro každého jiný. Každý člověk hned po smrti obdrží ve své nesmrtelné duši při soukromém soudu, který hodnotí jeho život ve vztahu ke Kristu, svou věčnou odplatu: buď projde očistšováním, nebo ihned vchází do nebeské blaženosti, nebo je ihned navždy zavržen.

Pravidla soutěže

1. Katechetická soutěž je vyhlášena od čísla 1/2011 do čísla 19/2011 *RC Monitoru*, tj. do data vydání 9. 10. 2011. Oznámení výsledků soutěže proběhne v čísle 24/2011, a sice k datu vydání tohoto čísla, kterým je 18. 12. 2011. 2. Čtenář musí své odpovědi do redakce doručit do lhůty 14 kalendářních dnů od data vydání, v němž byly uveřejněny. Rozhodující je datum přijetí e-mailu na adresu redakce@claritatis.cz nebo podací razítko pošty na obálce. 3. Délka, rozsah i forma odpovědi jsou ponechány na libovůli čtenáře. 4. Čtenář, který chce získat hlavní výhru, musí správně odpovědět na všechny otázky po celou dobu trvání soutěže. 5. Druhá až šestá výhra není podmíněna správným zodpovězením všech otázek ze všech uvedených čísel *RCM*. Platí však pravidlo, že čím větší bude účast čtenáře v soutěži v podobě doručených odpovědí, tím vzroste pravděpodobnost výhry. 6. Správné odpovědi na otázky budou zveřejněny vždy v čísle *RCM*, které bude druhé v pořadí za číslem, v němž vyšly otázky.

Výhry v soutěži

1. **cena:** třídní pobyt v klášteře dominikánů (v Praze nebo v rámci ČR dle bydliště výherce) s individuálním zajímavým programem (pro jednotlivce nebo rodinu dle dispozic výherce) – výhra zahrnuje ubytování v hostovské části kláštera, stravování, možnost účasti na společných modlitbách, doprovázení dominikánského kněze, prohlídku kláštera atd.
2. – 6. **cena:** věcné výhry

Dokončení ze str. 7

postupu u dvou osob, přičemž se nepřihlíží k jejich vyznání nebo světovému názoru, postižení, věku nebo sexuální orientaci. Jde tedy o právní pravidla pro postoj (jednání) jedné osoby vůči druhé.

Jestliže se tato směrnice schválí, bude to znamenat zásah do soukromé sféry člověka. Neboť vztahy mezi osobami mají být napříště regulovány, kontrolovány a schvalovány veřejnými institucemi. Tím se přesunuje vertikální právní ochrana občana od státu na horizontální mezi občanem a občanem za cenu odstranění privátní sféry.

Z jakých důvodů je takový vývoj našeho právního nařízení nebezpečný?

Příklad práva pronájmu: Pronajímatel nemůže pronajmout byt rodině s dětmi, ale homosexuálnímu páru, aby nebyl obviněn z diskriminace. Příklad podnikatele: Doposud si mohl obchodník své obchodní partnery volit svobodně, aniž by se za to musel ospravedlňovat.

To se změní. Příklad katecheze: Když se budou vyučovat zásady křesťanského manželství a rodinného života, mohli by jinak smýšlející vystoupit proti tomu s argumentem diskriminace.

Zásadou rovnosti ohrožuje plánovaná směrnice základní svobody občana i princip spravedlnosti v právním nařízení, protože mění pojem spravedlnosti: V budoucnu by se mělo s každým jednat

stejně, bez ohledu na objektivní rozdíly. Nehledě na zásahy do osobní svobody občana, bude i zásada spravedlnosti v platném právu nahrazena zásadou rovnosti.

Sophia Kuby
Europabrief Nr. 55 (11/2010),

europe4christ.net

překlad Krista Blažková

Další informace k tématu:

<http://www.europeandignitywatch.org>



Sophia Kuby je generální sekretářka bruselské organizace *European Dignity Watch*.

DEBATY O KOSTELE

Diskuse nad prezentací studentských návrhů kostela

V desátém letošním čísle *RC Monitoru* jsme vás informovali o chystané prezentaci studentských návrhů kostela na pražském sídlišti Barrandov. Co diskuse nad vystavenými návrhy přinesla?

V neděli 15. května proběhla po večerní mši v Oáze diskuse o tom, jak se vlastně dnes mohou stavět kostely – z různých pohledů, tentokrát především z pohledu architektů. Podobná setkání proběhla v posledních týdnech celkem tři.

Nedělního setkání se zúčastnili kromě pana faráře a farníků i pan architekt Jindřich Synek, mimo jiné tvůrce strašnického kostela Neposkvrněného početí Panny Marie, a pan Jiří Kub z liturgické komise pražské arcidiecéze a plzeňské diecéze, tedy lidé, kteří už mají s moderními kostely zkušenosti a kteří umí ostatním zprostředkovat zajímavé pohledy, aspekty a problémy.

Motivem pro setkání byla výstava dvanácti architektonických návrhů kostela s komunitním centrem vytvořených studenty Katedry architektury Stavební fakulty ČVUT – tedy žáky architekta Synka. Tato výstava se poměrně dominantně vyjímalá v malých prostorách Oázy.

Návrhy studentů byly určeny pro konkrétní prostor uvažovaného kostela s komunitním centrem na Barrandově, nebyly to tedy „obecné kostely pro použití kdekoli“, nýbrž kostely zasazené do konkrétního prostředí.

Během setkání se otevřelo několik otázek, například:

Je kostel s komunitním centrem novinkou naší doby?

Komunitními centry, přestože jinak zaměřenými a s jinými potřebami, byly odnepaměti například kláštery. V zásadě tedy o žádnou naši novinku nejde. Je ovšem pravda, že v Česku si dali stavitelé kostelů během socialismu dlouhou pauzu. Nové se staví až po roce 1989, a nejčastěji samostatně, tedy bez komunitního centra. V poslední době tak čeští stavitelé příliš zkušeností s kostely ve spojení s komunitními centry nemají.

Jak je možné sladit liturgický prostor s komunitním?

Stavby kombinující kostel s komunitním centrem bývají logicky členěny na vertikální část náležející spíše Bohu a horizontální část určenou spíše pro „běžný život“. Ta bývá samozřejmě nižší, i když v závislosti na konkrétních potřebách často rozlehlejší. Toto v minulosti i dnes dodržované odlišení nám pomáhá uvědomit si, v jakém prostoru se zrovna nacházíme, a posiluje atmosféru kostela jako prostoru, v němž je Bůh přítomen intenzivněji než jinde.



Foto: design720.com

Přítomní se vcelku shodovali na tom, že důsledné oddělení liturgického a komunitního prostoru je důležité. Padlo také praktické shrnutí: „Každému je jasné, že v kostele se nebouchá šampaňské, zatímco o pár metrů dále v komunitním centru se bouchá.“

Kdo je v kostele doma?

Kdyby tam byli doma jen lidé, kostel by se v jejich nepřítomnosti stal podobně opuštěnou budovou jako všechny ostatní budovy. Kdybychom šli za noci kolem, oslovila by nás maximálně jeho architektura. Zatímco je-li v kostele doma Pán, je to jiné.

Někteří diskutující na druhou stranu upozornili, že se cítí v kostele jako ve svém pravém domově, přicházejí tam za svým Otcem, opravdu domů. Různé postoje lidí

k této otázce potom znamenají různou míru požadavků na útulnost kostela – sídlo Pána má být v první řadě povznášející, ovšem domov by měl být i útulný.

Má komunitní centrum sloužit hlavně farníkům, nebo především široké veřejnosti?

Rozhodnutí o zaměření centra závisí do velké míry na tom, kolik dalších veřejných institucí nebo center je k dispozici v blízkém okolí, tedy stručně řečeno na tom, jakou má centrum z hlediska různých svých funkcí konkurenci. Od odpovědi na tuto otázku se odvíjí velikost a vybavení centra.

Jak je to s penězi?

Nezanedbatelným aspektem architektonického řešení je také cena – a to jak počáteční cena výstavby, tak náklady na provoz. Počáteční investice může být například až trojnásobná, není-li architektonický návrh dostatečně rozumný. Nepřiměřeně vysoké provozní náklady mohou zase pro farnost znamenat zbytečné zatížení a mohou ji dlouhodobě finančně vyčerpávat.

Může kostel projektovat nevěřící architekt?

Tato otázka souvisí právě s návrhy studentů. Architekti dnes výborně ovládají své řemeslo, často ovšem sami nejsou křesťany, takže aby mohli navrhnout kostel, je nutné, aby se seznámili s formou a smyslem liturgie a aby pochopili základní principy víry. Není-li architekt věřícím, má to čistě teoreticky i jednu výhodu: architektura církevní stavby může být otevřenější a pochopitelnější pro okolí a pro lidi, kteří se vírou nezabývají nebo nejsou praktikujícími křesťany. I praktikující křesťané v ní mohou objevit určitý nadhled.

Dokončení na str. 15 dole



Jak to vidí Ondřej Vaněček

O zlé vládě a ubohých hejtmanech

Politici představitelé krajů, především ti sociálnědemokratičtí, bijí na poplach. Nezbytná úsporná opatření vlády prezentují jako likvidační škrty, které rozvrátí systém sociální péče. Jaké jsou skutečné motivy těchto horlivých zastánců nejpotřebnějších?

V pražských magistrátních *Listech*, které jsem nedávno prolistovával, mne nadzvedl článek o tom, jak zlý stát svými „drastickými škrty“ na sociální výdaje chce městu zničit veškeré jeho mohutné snažení v sociální oblasti. Den před tím jsem mohl v České televizi sledovat blekotání jedné krajské mluvčí, kterou zaskočila redaktorova otázka, aby mu vysvětlila, jak může být desetiprocentní snížení financí likvidační pro služby, které kraj nebo města v něm provozuje.

Nejsem kovaný znalec komunální politiky, ale když zapojím zbytky svého selského rozumu, ty mne přesvědčují, že problém bude jinde. Problém bude v tom, jak peníze od držgrešle státu rozdělí komunál, kraj. Ten klidně může peníze od státu rozdělit tak, aby byly pro některé „vybrané“ služby likvidační. Ať mi nikdo nevěší bulíky na nos, že si samospráva nedokáže ušetřit tu trochu

zdrojů, aby onu chybějící desetinu koláče doplnila ze svého. Pokud ne, asi má jiné priority. Třeba nějakou veleprospěšnou stavbu, na které si kamarádi ze stavebních a jiných firem protočí nějaké miliony, a před kterou se společně vyfotí – a když snímek vyjde dobře, může se hodit i na předvolební billboard. Na ten se nikdo s nějakou starou babičkou nebo postiženým dítětem fotit nebude, že?

Takže se asi bude rozdělovat na takovou politickou objednávku sociálních demokratů a spol., která zní: ať se ukáže, jak Nečasova vláda reforem hyenicky likviduje křehký a bohužel tradičně podfinancovaný systém sociální péče. Co od levice čekat než levotu? Politici představitelé některých krajů a jejich lidé šíří do veřejnosti, do nižších pater samosprávy i mezi profesionály v zařízeních sociální péče poplašné zprávy, nebo chcete-li: účelové lži. Likvidační škrty a deset procent – to nejde

dohromady. Zvlášť pokud těch 90 procent dostane kraj a může se pokusit těch deset procent v rozpočtu najít. Ale jak praví přísloví, najde jen ten, kdo hledá, ten, kdo najít chce. A to je otázka priorit. Jaká priorita se ukazuje v případě socdem hejtmanů? Vypadá to, že jejich úmyslem je poničit něco velmi cenného, aby tím dokázali, že nekalé záměry mají právě ti druzí, kteří se ovšem snaží zodpovědně ušetřit (i když někdy dost překotně a nešikovně). Je to tím odpornější podvod, že se aktivita oranžových hejtmanů, ale i jiných regionálních lídrů – i těch zprava, týká trháni sítě pro ty nejpotřebnější. A ještě na tuto emotivní strunu hlasitě hrají! Bijí na poplach! Tento farizejský veletoch, který sociální demokracie právě předvádí, je opravdu vrcholem – ale vrcholem nikoli blíženecké lásky a „charitas“, ale pokrytectví.

*Mgr. Ondřej Vaněček
publicista a grafik*

Dokončení ze str. 14

Ovšem na druhou stranu může snadno dojít k nedorozuměním nebo nevyužití mnohých možností, které by architektura mohla nabídnout.

Při práci věřícího architekta-učitele s nevěřícími studenty se kromě všech obvyklých užitek vyskytuje další „přidružený“ užitek: studenti se dozví mnoho informací o víře a liturgii, učitel se tak chtě nechtě stává misionářem.

Během večera se diskutovalo o otázkách, které se zdály zásadními, i o jiných, které vypadaly jako maličkosti. Diskutovalo se při dobrém vínu, které přinesli hosté, a dobrém jídle, které tradičně připravily černomostecké malé sestry.

V souvislosti se všemi třemi setkáními v Oáze jsem postupně zaznamenal i názor některých farníků, že je student-

ské návrhy příliš neoslovily, že je zaujalo nanejvýš několik z nich. Nicméně i těch několik, které je zaujaly, bych považoval za jednoznačný úspěch, protože zaprvé dnes vůbec není jednoduché nějakým uměleckým dílem člověka oslovit, zadruhé šlo opravdu jen o návrhy, které by před případnou realizací určitě prošly

náročným výběrem a připomínkováním. A především, cílem setkání nebylo činit nějaké závěry, ale otevřít otázky a náměty, což se podle mého soudu dosti dobře podařilo.

*Petr Macháček
farnost Kyje a Černý most
Další ohlasy otiskneme v příštím čísle.*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplat.

Letem světem

Vrcholí školní rok, pro některé nastává doba volnějšího rytmu a hlavně pro děti prázdniny. Bohu díky! Některé děti letos přistoupily k prvnímu svatému přijímání. Příprava na tento velký den je pro ně i pro rodiče velkou příležitostí někde zintenzivnit, jinde zcela obnovit **rodinné hovory o Pánu Bohu**. Popisky vzácných situací se pak objeví ve farních věstnících! Tak např. farníci ze slezských Oder do svého časopisu napsali toto: „Ze života – Dívali jsme se s Martínkem na Desatero Božích přikázání a snažili jsme se mu to vysvětlit. Nicméně se dlouho nedařilo, aby správně vyslovoval 3. přikázání. Neustále mu tam naskakovalo POMSTI, abys den... U 9. přikázání zas říká: Tati, to se týká tebe... A po sobotní večerní mši se děti natáhly, že si budou číst. Martin si vybral kreslený komiks *Ježíš – Král slávy* a Kačka *Peníze jsou moji přátelé*.“

Snad se Kačka z uvedené knížky poučí, jak to s penězi doopravdy je. O ně se teď snažily pohádat odborové svazy a když to pořád šlo jen málo, zkusily načechrat hysterii davu stávkou v dopravě. Během stávky zaznívala řada vzkazů, pokřiků a hesel a také zajímavých tezí! Jak uvedl komentátor HN, šéf Českomoravské konfederace odborových svazů Jaroslav Zavadil se ve svém řečnění nechal strhnout a nabíral jedno téma za druhým. Nevyhnul se ani

církvím a úmyslu vlády vrátit jim majetek a doplatit za ten, který už vrátit nelze. „**Víte, jaká by byla ze těch 59 miliard korun úplně jiná zdravotnická, úplně jiná důchodová reforma?**“ hřimal odborářský vůdce. Nevíme. Zato pozorujeme u pana Zavadila sklon všech bezkrupulózních populistů: štvát davy vyvoláváním závisti i vůči těm, kteří byli komunisty okradeni, zavírání, nevybíravými metodami potlačování.



Koláž: mimi

Prahu to v srpnu (!) čeká, Bratislava to má za sebou: 4. června jí prošel tzv. Duhový pride, pochod homosexuálů. Dvacet zemí prostřednictvím svých velvyslanců na Slovensku tuto aktivitu podpořilo jakýmsi oficiálním prohlášením. Mj. píše: „Stojíme obrazně i doslovně na straně účastníků pochodu, kteří se shromáždí proto, aby se veřejně zastali svých lidských práv.“ Vladimír Palko, bývalý slovenský ministr vnitra a po-

slanec NR SR, dopis velvyslanců odsoudil jako překročení míry diplomatického posílání a reagoval slovy: „Vážené Excelencie, o mnohých z vás možno prehlásit, že vašou podporou Duhového pochodu nereprezentujete vaše krajiny, ich zákony a ich ľudí. **Reprezentujete určitú nadnárodnú ideológiu, ktorá uškodí rovnako vašim krajinám ako Slovensku.**“ Je to tak – z těch dvaceti velvyslanců zastupovaných zemí má totiž tzv. sňatky homosexuálů a adopci dětí stejnopohlavními páry legální jen miniaturní část. Vzdávám hold a provolávám českému velvyslanci na Slovensku – ten se pod takové prohlášení nepodepsal.

„Tři měsíce jsem neviděla slunce. Moje cela nemá okna, je užší než mé roztažené paže a nikdo v ní neuklízí,“ tak vypadají nové, údajně lepší podmínky, v nichž je vězněna pákistánská křesťanka Asia Bibi. Tento týden uplynuly právě dva roky od chvíle, kdy **byla obviněna na základě zákona o rouhání, protože v rozhovoru s muslimkou hájila svou víru v Krista**. Téhož dne uslyšela od místního imáma návrh: „Pokud nechceš zemřít, musíš přestoupit na islám. Jsi připravena stát se dobrou muslimkou?“ Asia Bibi odmítla. Za urážku Mohameda byla odsouzena k smrti oběšením. Modleme se!

-zd-

26. 6.	Ne	13. neděle v mezidobí 2 Král 4,8–11.14–16a, Žl 89, Řím 6,3–4.8–11, Mt 10,37–42
27. 6.	Po	sv. Cyril Alexandrijský, biskup a učitel církve Gn 18,16–33, Žl 103, Mt 8,18–22
28. 6.	Út	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka Gn 19,15–29, Žl 26, Mt 8,23–27
29. 6.	St	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů (Doporučený svátek) Sk 12,1–11, Žl 34, 2 Tim 4,6–8.17–18, Mt 16,13–19
30. 6.	Čt	sv. prvomučedníci římsí Gn 22,1–19, Žl 116A, Mt 9,1–8
1. 7.	Pá	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova Dt 7,6–11, Žl 103, 1 Jan 4,7–16, Mt 11,25–30
2. 7.	So	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie Iz 61,9–11, 1 Sam 2,2,41–51

3. 7.	Ne	14. neděle v mezidobí Zach 9,9–10, Žl 145, Řím 8,9.11–13, Mt 11,25–30
4. 7.	Po	sv. Prokop, opat Gn 28,10–22a, Žl 91, Mt 9,18–26
5. 7.	Út	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy (Doporučený svátek) Iz 61,1–3a, Žl 117, 2 Kor 4,1–2.5–7, Lk 10,1–9
6. 7.	St	sv. Marie Gorettiová, panna a mučednice Gn 41,55–57; 42,5–7a.17–24a, Žl 33, Mt 10,1–7
7. 7.	Čt	sv. Wilibald, biskup Gn 44,18–21.23b–29; 45,1–5, Žl 105, Mt 10,7–15
8. 7.	Pá	sv. Kilián, biskup a mučedník Gn 46,1–7.28–30, Žl 37, Mt 10,16–23
9. 7.	So	sv. Veronika Giulianiiová, řeholnice Gn 49,29–32; 50,15–26a, Žl 105, Mt 10,24–33

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

